

1

Míg Sancia Grado hason feküdt a sárban, a vén kőfal melletti fadobogó alatt, azon töprengett, hogy ez az este kicsit sem úgy alakult, ahogy tervezte.

Egész jól kezdődött. Hamisított igazolványai segítségével jutott be a Michiel-telekre, ami flottul ment – az első kapunál álló őnök szinte tudomást sem vettek róla.

Aztán elért a vízelvezető csatornához, az viszont... kevésbé ment flottul. Végső soron bejött: a csatorna elősegítette, hogy ellopakodjon a belső kapuk és falak alatt, és közel kerüljön a Michiel-öntödéhez – arról azonban elfelejtették tájékoztatni, hogy a hely tele van százlábúakkal, sávós siklókkal meg szarral, mind az emberi, mind a lovas fajtából.

Sancia nem örült neki, de el tudta viselni. Nem most először kellett ürülékben kúsznia.

Viszont az a gond azzal, ha az ember egy szennyvízfolyóban mászkál, hogy igen átható szaga lesz tőle. Sancia igyekezett az őrhelyektől széllal szembeni irányban maradni, miközben átosont a gyártelepen. Ám épp, amikor elérte az északi kaput, egy távoli őr felkiáltott:

– Te jó ég, mi ez a bűz?!

Aztán Sancia nagy riadalmára kötelességtudóan elindult a forrást keresve.

A lány elkerülte, hogy észrevegyék, de kénytelen volt bemenekülni az öntöde zsákutcában végződő sikátorába, elrejtőzve az omladozó faemelvénnyel, amely egykor valószínűleg őrhelyként szolgálhatott. Hamar rájött viszont, hogy ezzel a rejtekhellyel az a gond, hogy sehogy sem menekülhet alá: a falakkal körülvett sikátorban a dobogón, rajta és az örön kívül semmi sem volt.

A lány az ör sáros csizmáját figyelte, ahogy a férfi szimatolva a dobogó mellett járt fel-alá. Megvárta, amíg elhalad mellette, aztán kidugta a fejét.

Az ör természetes férfi volt, fényes acélsisakban és bőr mellvértben, rajta a Michiel Testület dombornyomással készített cégjelével – az ablakban lobogó gyertyalánggal –, valamint bőr vállvértben és alkarvédőben. A legaggasztóbbnak az oldalán lógó hüvelyben lévő rapír tűnt.

Sancia a fegyverre sandított. Mintha suttogást, távoli kántálást hallott volna az elméjében, ahogy az ör elsétált. Feltételezte, hogy a pengét megszkriptelték, de a suttogás megerősítette – és tudta, hogy egy szkriptelt penge csekély erőfeszítéssel is képes lenne félbehasítani őt.

Átkozottul ostoba dolog volt így sarokba szorulni, gondolta, miközben visszahúzódott. *És még csak most kezdtem neki a melónak.*

El kellett jutnia a kocsik kifutóihoz, amelyek valószínűleg olyan hatvan méterre lehettek onnan, a túlsó fal mögött. És inkább előbb, mint utóbb.

Megfontolta a lehetőségeit. Végső soron belefújhatna egy tüskét a férfiba, hiszen van nála egy kis bambuszcső és pár apró, de drága tüske, amelyet a siralomtövises hal – az óceán mélyebb részein található, halálos kártevő – mérgebe mártottak. Ha eléggé felhívítják, a mérreg hatására mély álomba szenderül az áldozat, majd néhány órával később irtózatossá válik.

Az ör azonban egész tisztességes páncélt viselt. Sanciónak tökéletesen kellett lónie, esetleg a hónaljára céloznia. Ez pedig nagy kockázatot jelentett.

Persze akár meg is próbálhatná megölni őt. Magával hozta a gyilkóját, jól tudott osonni, és kis termete ellenére erős is volt.

Sancia azonban inkább jeleskedett a lopásban, mint az ölésben, ez pedig itt egy kereskedőház képzett őre. Nem tetszettek neki az esélyei.

Továbbá Sancia nem azért jött a Michiel-öntödébe, hogy elmetssze mások torkát, összetörje az arcukat, esetleg berepessze a koponyájukat. El kellett végeznie egy feladatot.

Visszhang futott végig a sikátoron:

– Hé, Nicolo! Miért jöttél el az őrhelyedről?

– Szerintem valami megint megdöglött a csatornában. Halálosan bűdös van idelent!

– Ó, na várjál csak! – kiáltotta a hang. Aztán léptek hallatszottak.

Jaj, a pokolba!, gondolta Sancia. *Most már ketten vannak...*

Ki kellett jutnia innen, de gyorsan.

Töprengve a háta mögötti kőfalra nézett. Aztán felsóhajtott, odakúszott, és habozott.

Nem akarta ilyen hamar elhasználni az erejét. Csakhogy nem maradt más választása.

Sancia lehúzta a bal kesztyűjét, csupasz tenyerét a sötét köveknek nyoma, lehunyta a szemét, és segítségül hívta a képességét.

A fal beszélni kezdett hozzá.

Beszélt neki az öntöde füstjéről, a forró esőkről, a kúszómoháról, a több ezer hangya apró léptéről, amelyek az évtizedek során átszelték tarka homlokzatát. A fal felülete kivirágzott az elméjében, és ő megérezte minden repedést és rést, minden lapátnyi habarcsot és minden foltos követ.

Sancia gondolatait elárasztotta ez a tudás, amint megérintette a falat. És ebben a hirtelen kitörésben megtalálta azt, amiben valójában reménykedett.

Meglazult kövek. Négy nagy, alig félméternyire tőle. A túloldalon pedig valamiféle zárt, sötét tér, nagyjából százhusz centiméter széles és magas. Azonnal tudta, hol keresse, mintha ő maga építette volna a falat.

Van egy épület a másik oldalon, gondolta. Méghozzá régi. Helyes.

Sancia elvette a kezét. Aggasztotta, hogy a feje jobb oldalán lévő nagy heg kezdett megfájdulni.

Rossz előjel. Ma este ennél sokkal többet kell majd használnia a képességét.

Visszavette a kesztyűjét, és odamászott a laza kövekhez. Úgy tűnt, itt egykor kis nyílás lehetett, amelyet évekkel azelőtt befalaztak. Sancia megállt, és hallgatózott – a két ór most mintha hangosan szaglászott volna a levegőben.

– Istenemre esküszöm, Pietro – mondta az egyik –, korábban mintha az ördög szart volna ide! – Együtt elindultak a sikátorban.

Sancia megragadta a legfelső, laza követ, és óvatosan, *nagyon* óvatosan meghúzta.

Az engedett, kissé kijebb csusszant. A lány visszanézett az örökre, akik még mindig vitakoztak.

Sancia gyorsan és csendben kiemelte a nehéz köveket, és egymás után letette őket a sárba. Aztán bekukkantott az áporodott térbe.

Sötétség uralkodott odabent, most viszont neki köszönhetően besűrűdött egy kis fény – és látta, hogy apró szempárok merednek rá az árnyak közül, a kőpadlót pedig pici szarkupacok borítják.

Patkányok, gondolta. Nem is kevés.

Akárhogy is, nem tehetett ez ellen semmit. Fogta magát, és bemászott a kicsi, sötét térbe.

A patkányok pánikolva másztak fel a falakon, bemenekülve a kövek közti résekbe. Nem is egy átszaladt Sancián, és némelyikük megpróbálta megharapni őt – a lány azonban az általa „tolvajszerezésnek” nevezett összeállítását viselte: egy házilag készített, csuklyás, rögtönzött öltözetet, amelyet vastag, szürke gyapjuszövetből és régi, fekete bőrből varrt, ami minden bőrfelületét beborította, és elég nehezen lehetett átszakítani.

Lerázta vagy elhessegette a patkányokat, ahogy beért a térbe a vállal – ám ekkor egy nagy, legalább egy kilót nyomó patkány felállt a hát-só lábára, és fenyegetően sziszegni kezdett rá.

Sancia előrekapott az öklével, és összezúzta a nagy rágcsálót, beropantva a koponyáját a kőpadlón. Megállt, és fülelt, hogy vajon az örök meghallották-e, amikor pedig megnyugodott, hogy nem, a miheztartás végett újra megütötte a nagy patkányt. Ezután teljesen bemászott, majd óvatosan kinyúlt, és visszarakta maga mögött a téglákat.

Meg is vagyunk, gondolta, lerázva magáról még egy patkányt, elsöpörve az útból az ürüléket. *Ez nem is volt olyan rossz.*

Körbenézett. Habár rettentő sötétség uralkodott odabent, a szeme kezdett hozzászokni a fényviszonyokhoz. Úgy tűnt, ez a hely egykor régen kandalló lehetett, ahol az öntöde munkásai főzték az ételüket. A kandallót befalazták, ám a kémény nyitva állt a lány fölött – de most már látta, hogy valaki annak a legtetejét is megpróbálta bedeszkázni.

Megvizsgálta. A kéményben igazán kicsinek bizonyult a hely. De persze Sancia is kicsi volt. És jól értett ahhoz, hogy beférjen szűkös helyekre.

Mordulva felugrott, beékelődött a résbe, és elkezdett felfelé araszolni a kéményben. Félúton járt, amikor zörgést hallott odalentről.

Sancia megdermedt, és lenézett. Puffanás, majd csattanás következett, és fény ömlött a lenti kandallóba.

Egy őr acélsisakos feje jelent meg. Lenézett az elhagyatott patkányfészekre, és felkiáltott:

– *Pfujj!* Úgy tűnik, a patkányok szépen megtelepedtek itt. Biztos ez okozta a bűzt.

Sancia rámeredt az őrre. Ha a férfi felpillant, azonnal észreveszi.

Az őr a méretes döglött patkányt vizsgálgatta. A lány mindeközben megpróbálta pusztá akarattal megakadályozni, hogy izzadni kezdjen, nehogy verejétkcsepp hulljon a férfi sisakjára.

– Mocskos dögök – motyogta az őr. Aztán visszahúzódott a feje.

Sancia dermedten várakozott – még mindig hallotta, hogy odalent beszélgetnek. A hangjuk aztán egyre távolabbról hallatszott.

A lány felsóhajtott. *Jó sokat kockáztatok, csak hogy eljussak egy átkozott kocsihoz.*

Befejezte a mászást, és kiért a kéményből. Könnyen el tudta tolni a deszkákat. Aztán kikecmergett az épület tetejére, lehúzódott a földre, és körbenézett.

Meglepődve vette észre, hogy közvetlenül a kocsik kifutója felett van – pontosan ott, ahol lennie kell. Figyelte, ahogy az egyik kocsi végigszánguld a sáros úton a rakodórampa felé, amely fényesen ragyogó, zsúfolt pacának tűnt a telep sötétjében. A konkrét öntöde a rakodórampa fölé magasodott – a nagy, szinte ablaktalan téглаépület hat vaskos kéménye füstöt ontott az éjszakai égre.

Sancia a tető szélére kúszott, levette a kesztyűjét, és pusztá kézzel megérintette maga alatt a fal peremét. A fal kibomlott az elméjében, minden ferde kő és mohapárna, és minden megfelelő kapaszkodó, ami segített neki megtalálni a lefelé vezető utat.

Átmászott a tető peremén, és elkezdett leereszkedni. Lüktetett a feje, fájt a keze, és mindenféle kosz borította a testét. *Még az első lépést sem tettem meg, de már majdnem megölettem magam.*

– Húszezer – suttogta magának mászás közben. – Húszezer duvot.

Az kész vagyon. Sancia húszezer duvotért hajlandó lett volna sok szarságot elviselni, és sokat vérezni is. Legalábbis többet, mint eddig.

A csizmája talpa leért a földre, ő pedig futásnak eredt.

A kocsikifutó rosszul megvilágított helynek bizonyult, ám az öntöde rakodórampája ott húzódott előtte, ragyogó tűzkosarakkal és szkriptelt lámpásokkal. Még ilyen kései órán is nyüzsgöttek ott a munkások, akik oda-vissza szaladgáltak, kipakolva az előtte felsorakoztatott kocsikat. Maréknyi őr figyelte őket unottan.

Sancia a falhoz húzódott, és közelebb osont. Aztán morajlás hallatszott, mire ő ledermedt, elfordította a fejét, és még inkább a falhoz lapult.

A kifutón újabb óriási kocsi érkezett dübörögve, összefröcskölve őt. Miután elhaladt, Sancia kipislogta a szeméből a sarat, és figyelte az

elguruló járművet. A kocsi látszólag magától ment: nem húzta sem ló, sem öszvér, sem más állat.

Sancia rendíthetetlen nyugalommal nézett vissza a kifutón. *Nagy kár lenne, gondolta, ha csak azért kúsztam volna át a folyónyi szennyvízen és egy halom patkányon, hogy kóbor kutyaként összezúzzon egy szkriptelt kocsi.*

Továbbment, és amikor a közelükbe ért, figyelni kezdte a járműveket. Némelyiket lovak vonták, de a legtöbbet nem. Tevanne városának minden pontjáról érkeztek – a csatornák felől, a többi öntödéből vagy a vízpartról. És Sanciát ez utóbbi hely érdekelte a leginkább.

Leereszkedett a rakodórampa pereme alá, és odaosont a kocsik sorához. Közeledtében hallotta, hogy azok sutyorogni kezdenek az elméjében.

Morajlás. Fecsegés. Fojtott hangon. Nem a ló vontatta kocsik – azok némának bizonyultak –, hanem a szkripteltek felől jött.

Aztán a legközelebbi jármű kerekére nézett, és megértette.

A hatalmas fákerekek belsején írás látszódott, egyfajta bágyadt folyóírás, amely mintha ezüstös, csillogó fémből állt volna: „szigillumokból” vagy „pecsétekből”, ahogy a tevannei elit ismerte. A legtöbben viszont csak szkripteknek nevezték azokat.

Sanciát ebből nem képezték ki, de Tevannéban mindenki tudta, hogy működnek a szkriptelt kocsik: a kerekre írt parancsok meggyőzik őket, hogy lejtőn vannak, így aztán a kerek, amelyek ezt elhiszik, kötelességüknek érzik lefelé gurulni – még ha nem is létezik a kérdéses domb, és a kocsi csak mondjuk egy teljesen lapos (noha kifejezetten sáros) csatorna melletti úton halad. A kormányos a kocsi fülkéjében ülve igazgatja a vezérlést, olyasmiket üzenve a kereknek, hogy: „Ó, most nagyon meredek ez a domb, jobb lesz sietni!”, vagy „Várj, ne, a domb lelapul, lassítsunk le!”, esetleg: „Most már igazából nincs is domb, ideje megállni.” A kerek pedig, amiket palira vettek a szkriptek, boldogan engedelmessé válnak, így szükségtelenné téve a lovakat, öszvéreket, kecskéket meg a többi ostoba állatot, amelyeket be lehet fogni, hogy embereket cipeljenek ide-oda.

A szkriptek a következőképp működnek: utasítások, amelyeket életelen tárgyakra írnak, meggyőzve azokat, hogy bizonyos kérdésekben szegüljenek szembe a valósággal. A szkripteket azonban gondosan meg kellett fontolni, és még gondosabban elkészíteni. Sancia hallott pár történetet arról, hogy az első szkriptelt kocsik kerekét nem kalibrálták be megfelelően, úgyhogy egy alkalommal az első kerekek úgy gondolták, dombnak lefelé gurulnak, a hátsók azonban azt, hogy dombnak *felfelé*, ami rövid úton szétszakította a járművet, a kerekek pedig eszméletlen sebességgel robogtak végig Tevanne utcáin, felfordulást és halált okozva.

Ez pedig azt jelentette, hogy bár ezek rendkívül fejlett alkotások, az ember nem a legokosabban tölti el az estéjét, ha egy kocsi kerekei körül lődörög.

Sancia odamászott az egyik kerékhez. Megfeszült, ahogy a szkriptek egyre hangosabban suttogtak a fülében. Talán ez volt a képessége legkülönösebb oldala – soha életében nem találkozott mással, aki hallotta a szkripteket –, de el tudta viselni. Figyelmen kívül hagyta a hangot, majd a mutató- és középső ujját kidugta a jobb kezén viselt kesztyű két nyílásán, szabaddá téve az ujjbegyét a nyirkos levegőben. Megérintette a kocsi kerekét, és megkérdezte tőle, hogy mit tud.

A kerék pedig, hasonlóan a sikátor falához, válaszolt neki.

Hamuról, kőről, perzselő lángokról, szikrákról és vasról beszélt.

Nem jó, gondolta Sancia. A kocsi valószínűleg egy öntödéből jött – és ma este őt nem az érdekelte.

Áthajolt a jármű mögött, meggyőződött róla, hogy az örök nem veték észre, majd a soron következőhöz osont.

Megérintette az ujjbegyével a kocsi kerekét, és megkérdezte tőle, hogy mit tud.

A kerék tudta, milyen a lág, termékeny föld, a trágya fanyar szaga, az összezúzott lombok és növények illata.

Valószínűleg tanyáról jött. *Nem. Ez sem lesz jó.*

Sancia a következő kocsihoz surrant – ez átlagos volt: ló vontatta –, megérintette az egyik kerekét, és megkérdezte, hogy mit tud.

A kerék tudta, mi az a hamu, a tűz, a forróság, meg a megolvasztott vasérc szisszenő szikrája...

Ez egy másik öntödéből jött, gondolta a lány. Ugyanúgy, mint az első. Remélem, Sark forrásának igaza van. Ha ezek mind öntödéből vagy a szántóföldekről jöttek, még azelőtt befuccsol a terv, hogy elkezdődne.

A következő kocsihoz osont; mozgására felfigyelve gyanakodva szimatolt a ló. Ez volt a sorban az utolsó előtti, úgyhogy Sancia kezdett kifogyni a lehetőségekből.

Kinyújtotta a kezét, megérintette a kereket, és megkérdezte, hogy mit tud.

Ez kavicsról, sóról, hínárról, az óceán permetének átható szagáról beszélt, a hullámok felett ázó fagerendákról...

Sancia megkönnyebbülten bólintott. *Ez lesz az.*

Benyúlt a szerelésén egy kis erszénybe, és elővett egy különös külsejű tárgyat: egy apró bronzlemezt, amelyre számos szigillumot nyomtak. Kihúzott ezután egy kátránnyal teli edénykét, bekente vele a lemez alsó oldalát, majd benyúlt a kocsiába, és az aljához erősítette a kis bronzlapot.

Ekkor megállt, és visszagondolt arra, mit mondtak neki a fekete-piaci kapcsolatai.

Az irányzólemezt ragaszd a tárgyhoz, ahová menni akarsz, és ellenőrizd, hogy jól megtapadt-e. Nem örülnél neki, ha leesne.

És... mi történik, ha mondjuk az utcán esik le?, kérdezte erre Sancia.

Hát, akkor meghalsz. Lefogadom, hogy elég hajmeresztő módon.

Sancia még erősebben odanyomta a bronzlemezt. *Eszedbe ne jusson megölni!,* gondolta a lemezre meredve. *Ez a meló így is elég lehetőséget kínál a halálra.* Aztán kisurrant, átosont a többi kocsi között, majd visszatért az útra és a gyártelepre.

Ezúttal óvatosabban ment, gondoskodott róla, hogy minden őrhöz viszonyítva széliránnyal szemben haladjon. Gyorsan eljutott a vízelvezető csatornához. Most már csak vissza kell gázolnia a bűzös vízén át, egyenesen a partra.

Természetesen a megbuherált kocsi is arra fog tartani, hiszen a ke-
rekei a tengeri peremről, a kavicsokról meg a sós levegőről beszéltek
neki – ilyesmivel egy kocsi csak ott találkozhatott. Remélhetőleg a se-
gítségére lesz majd, hogy bejusson arra a szigorúan felügyelt telepre.

Ugyanis a vízparton volt valahol egy széf. És egy elképzelhetetlenül
vagyonos illető felbérelte Sanciát, hogy lopjon el belőle egy bizonyos
tárgyat, amiért cserébe hihetetlenül sok pénzt kapna.

Sancia szeretett lopni. Jó volt benne. Ám a mai este után talán soha
többé nem kell élnie ezzel a tehetségével.

– Húszezer – ismételte halkán. – Húszezer. Húszezer szépséges,
drága duvot...

Leugrott a csatornába.

2

Sancia nem igazán értette a képességeit. Nem tudta, hogyan működnek, hol vannak a határaik, vagy hogy egyáltalán megbízhatók-e. Csak azt tudta, hogy mire jók, és hogyan nyújthatnak neki segítséget.

Amikor pusztá kézzel megérintett egy tárgyat, megértette azt. A természetét, a felépítését, az alakját. Ha a tárgy járt valahol, vagy nemrég hozzáért valamihez, Sancia úgy vissza tudott emlékezni az érzésre, mint ha vele történt volna. És ha szkriptelt dolog közelébe került, vagy megérintett egyet, a fejében hallotta, ahogy az a parancsait motyogja.

Ez nem azt jelentette, hogy Sancia megértette, a szkriptek mit *mondanak*. Csak tudta, hogy elhangzott valami.

A képességeit többféleképpen is lehetett használni. Ha gyorsan, finoman érintett meg egy tárgyat, a felszíni érzései ömlöttek a fejébe. Hosszabb kapcsolódás során a tárgyat fizikai értelemben is megismerte – hogy hol vannak a kapaszkodói, hol gyenge vagy lágy vagy üreges, esetleg mit tartalmaz. És ha elég sokáig tartotta valamin a kezét – ez a folyamat komoly fájdalmat okozott neki –, akkor az szinte tökéletes térbeli érzékeléssel járt. Amennyiben például egy terem padlójának a kövét fogta, előbb-utóbb megérezte a padlót, a falakat, a mennyezetet,

és mindent, ami azokhoz ért. Mármost akkor, ha nem ájult el vagy hányt el magát a fájdalomtól.

Ugyanis hátrányokkal is jártak ezek a képességek. Sanciának mindig el kellett takarnia a bőre jó részét, mert nehéz például villával enni, ha az folyton betölti az ember gondolatait.

Akadtak azonban előnyei is. Ez az adottság rendkívüli áldás, ha az ember el akar lopni egy adott tárgyat. És azt is jelentette, hogy Sancia fantasztikusan tudott falra mászni, jól eligazodott a sötét járatokban, és kiválóan tudott záratokat törni – az ugyanis egyszerű, ha a zár elmondja, hogyan kell feltörni.

Nagyon igyekezett nem gondolni arra, hogy a képességei honnan származnak. Ugyanis Sancia ugyanonnan szerezte őket, ahonnan a feje jobb oldalán futó, feltűnő, fehér heget, amely izzani kezdett, valahányszor túlerőltette magát.

Sancia nem igazán kedvelte az adottságait: éppolyan korlátozók és kimerítők voltak, mint amilyen hatalmasak. Viszont segítettek az életben maradásban. És ma este remélhetőleg gazdaggá is fogják tenni.

A következő lépés a Fernezzi-komplexum volt, egy kilencemeletes épület a tevannei vízpárttal szemben. Régen épült, hogy a vámtisztek és brókerrek ott vezessék a számlájukat, még jóval azelőtt, hogy a kereskedőházak átvették volna Tevanne szinte teljes kereskedelmét. Ám a kora és díszes külseje jól jött Sanciának, ugyanis számos erős kapaszkodót nyújtott.

Sokat elárul, gondolta mászás körben fel-felmordulva, hogy ennek az istentelenül nagy épületnek a megmászása a melő legkönnyebb része.

Végül felért a tetőre. Megragadta a gránitpárkányzatot, felkapaszkodott az épület tetejére, a nyugati oldalra szaladt, és a kimerültségtől lihegve kinézett.

Alatta tágas öböl terült el, amelyet egy híd szelt ketté, a túloldalon pedig Tevanne vízparti városrésze húzódott. Hatalmas kocsik gurultak

a hídon, a tetejük ide-oda rengett a nyirkos macskaköveken. Úgy tűnt, hogy szinte mindegyik valamelyik kereskedőház kocsija – az öntödékből szállították a javaikat.

Az egyik kocsi bizonyára az lesz, amelyiket megjelölt az irányzólemez. *Hát átkozottul remélem is, gondolta. Másképp teljesen feleslegesen vonszoltam át a belemet egy szarfolón, és fel egy épületen.*

A vízparti kerület hosszú ideje olyan korrupt és veszélyes hely volt, mint Tevanne azon többi területe, amelyek nem álltak a kereskedőházak közvetlen irányítása alatt – vagyis elképesztően, vérlázítóan, hihetetlenül korrupt. Ám néhány hónappal ezelőtt felbéreltek valami hőst a felvilágosodási háborúkból, aki kiebrudalta az összes csalót, szerzett egy rakás hivatásos őrt, és a vízpart teljes hosszában megnövelte a biztonsági készültséget – szkriptelt védőfalakat is emelt, mint amilyeneket a kereskedőházak használnak, amelyek nem engedik se ki, se be az embert, ha nincs megfelelő igazolványa.

Hirtelen nehezen lehetett illegális dolgokat művelni a vízparti kerületben. Ami Sancia számára kifejezetten rosszul jött. Másik utat kellett találnia oda, hogy elvégezze a feladatát.

Leguggolt, kigombolt a mellkasán egy erszényt, és kivette azt, ami valószínűleg ma este a legfontosabb szerszáma lesz. Felgöngyölt szövetnek tűnt, de ahogy kihajtogatta, az csészeszerű alakot öltött.

Amikor végzett, Sancia ránézett a tetőn fekvő kis méretű, fekete ejtőernyőre.

– Ez az izé lesz a halálom, mi? – motyogta.

Elővette az ejtőernyő utolsó darabját: egy összetolható acélrudat. A rúd két végébe egy-egy apró, szkriptelt lemezt illesztettek – Sancia hallotta a fejében a kántálásukat és a suttogásukat. Mint minden szkriptelt tárgy esetén, most sem sejtette, mit mondhatnak, de a feketepiaci kapcsolatai szigorú utasításokkal látták el az egész működéssel kapcsolatban.

Kétrészes a rendszer, magyarázta Claudia. Az irányzólemezt ahhoz a dologhoz tapasztod, amelyikhez menni akarsz. Az aztán azt mondja

a rúdban lévő lemezeknek, hogy: „Hé, tudom, hogy ti azt hiszitek, különálló dolgok vagytok, de igazából ehhez tartoztok, amihez hozzátapadtam, szóval gyertek ide gyorsan, és legyetek a részei.” A rúd pedig azt feleli: „Komolyan? Húha, mégis mit keresek itt? Azonnal egyesülnöm kell azzal a másik dologgal!” És amikor megnyomod a kapcsolót, így is tesz. Nagyon-nagyon gyorsan.

Sancia homályosan ismerte a szkriptelésnek ezt a technikáját. Ez a kereskedőházak által használt módszer egyik változata volt, amellyel összetapasztották a köveket és a többi építőanyagot, elhitetve velük, hogy ők egyetlen tárgyat alkotnak. Ám nagyobb távolságok esetén senki sem próbálkozott meg ezzel – már-már haszontalanul ingatagnak tekintették, és a helyváltoztatásnak sokkal biztonságosabb megoldásai is léteztek.

Azok azonban sokba kerültek. Sanciának túl sokba.

És az ejtőernyő nem hagyja, hogy lezuhanjak, mondta Sancia, amikor Claudia végzett a magyarázattal.

Ööö, nem, felelte Claudia. Az ejtőernyő lelassítja. Ahogy már mondtam, ez az izé nagyon-nagyon gyors lesz. Szóval legyél a magasban, amikor bekapcsolod. Csak figyelj rá, hogy az irányzólemez ott legyen, ahol szükséged lesz rá, és semmi se állja az utadat. Előbb használd a próbadarabot. Ha egy vonalban van minden, kapcsold be a rudat, és indulhatsz.

Sancia belenyúlt egy másik zsebébe, és előhúzott egy kis befőttesüveget. Ebben egy bronzérme volt, erre az érmére pedig az ejtőernyő rúdján lévőkhöz hasonló szigillumokat írtak.

A lány ráhunyorított az érmére. Az szorosan az üveg falára tapadt, a vízpart felé. Átfordította a befőttesüveget, és mintha mágneses lett volna, az érme átsuhant odabent, és fémes koppanással a másik oldalhoz tapasztotta magát – ismét a vízparti kerület felé néző oldalon.

Ha ezt vonzza az irányzólemez, gondolta Sancia, és ha az irányzólemez a kocsin van, akkor ez azt jelenti, hogy a kocsi a vízpartnál áll. Tehát rendben leszek.

Némi szünet után hozzátette: *Valószínűleg. Talán.*

Ezután hosszasan habozott.

– A picsába – motyogta végül.

Sancia utálta az ilyesmit. A szkriptelés mögötti logika mindig borzasztóan egyszerűnek tűnt – igazából alig látszott logikának. Persze a szkriptelés többé-kevésbé mindig eltorzította a valóságot, vagy legalábbis összezavarta.

Eltette a befőttesüveget, aztán a rudat befűzte az ejtőernyő elvékonyodó részébe.

Csak gondolj arra, amit Sark mondott neked, győzködte magát. Csak gondolj arra a számra: húszezer duvot!

Elég pénz, hogy rendbe hozza magát. Hogy normális legyen.

Sancia elkapott egy fogantyút a rúd oldalán, majd leugrott a tetőről.

Már suhant is a levegőben, át az öblön, olyan sebességgel, amit sosem hitt volna lehetségesnek – magával rántotta az acélrúd, amely kapkodva próbált csatlakozni a vízparton álló kocsihoz. Hallotta maga mögött az ejtőernyő hangját; először lobogott, majd végül belekapott a szél, egy kissé lelassítva a száguldást – kezdetben nem nagyon, de aztán egyre jobban és jobban.

Sanciának könnyezett a szeme, és csikorgatta a fogát. Kavargott körülötte az éjszakai Tevanne. Láttá a lenti öbölben csillogó vizet, a kikötőben imbolygó hajók árbócainak erdejét, a vízpart felé tartó kocsik remegő tetejét, az öntödékből kitekergő füstöt, ami körbelengte a hajózható vízi utakat...

Figyelj!, gondolta. Figyelj, te marha!

Aztán a dolgok... ereszkedni kezdtek.

Sanciának összeszorult a gyomra. Valami nem stimmel.

Hátranézett, és látta, hogy kiszakadt az ejtőernyő.

A picsába!

Riadtan figyelte, ahogy a szakadás szélesedni kezd.

A picsába! Kétszeresen is!

A szerkezet ismét megrándult, olyan erősen, hogy a lány alig érzékelte, hogy átrepült a vízpart falai felett. A szerelék egyre jobban felgyorsult.

Ki kell szabadulnom ebből a valamiből! Most azonnal!

Látta, hogy épp átvitorlázik a vízparti rakományhalmok, a toronymagas dobozok és ládák fölött, amelyek közül némelyik bizony tényleg elég magasnak tűnt. Ahhoz eléggé, hogy Sancia leesve megkapaszkodjon bennük. Talán.

Kipislogta a szeméből a könnyet, összpontosított az egyik magas ládahalomra, irányba állította a szerkezetet, aztán...

Rácsapott a rúd oldalán lévő fogantyúra.

Azonnal veszteni kezdett a lendületéből. Többé már nem repült, hanem lefelé sodródott a ládák felé, amelyek nagyjából hat méterrel alatta álltak. Valamelyest lassított rajta a sebesen foszló ejtőernyő – ahhoz azonban nem eléggé, hogy ez kényelmessé tegye a folyamatot.

Figyelte, ahogy a hatalmas ládák egyre közelebb kerülnek.

Jaj, a pokolba!

Olyan erővel csapódott az egyik doboz sarkának, hogy attól kiszorult belőle a szusz, mégis maradt elég lélekjelenléte, így kinyújtotta a kezét, elkapta a fát, megragadta, és megkapaszkodott az oldalában. A vászonba belekapott a szél, kitépte a kezéből, ezáltal az elsodródott.

Sancia nehézkesen zihálva kapaszkodott a láda oldalába. Megtanulta, hogyan kell esni, hogyan kell azonnal megkapaszkodni egy falban, vagy hogyan kell lehuppanni, esetleg lecsúszni különféle felszínekről – ám csak nagyon ritkán volt szüksége rá, hogy használja is ezt a tudását.

A jobbán zörgés hallatszott, amikor a vitorlázószereléke leesett a földre. Sancia ledermedt, egy pillanatig csak kapaszkodott, és fülelt, hogy riadót fúj-e valaki.

Semmi. Csend.

A vízpart nagy terület volt. Egyetlen kis zörejt könnyen figyelmen kívül lehetett hagyni.

Remélhetőleg.

Sancia elengedte a bal kezével a ládát, így már csak egy kapaszkodóval tartotta magát, és a fogával lehúzta a kesztyűjét. Aztán a szabaddá tett bal kezét a ládához nyomta, és hallgatózott.

A láda vízről, esőről, olajról, szalmáról és sok szög apró harapásáról mesélt neki...

Meg arról, hogyan másszon le rajta.

A második lépés – a vízpartra vezető út – nem egészen a tervek szerint alakult.

Most jöhet a harmadik lépés, gondolta Sancia elcsigázottan, míg lemászott. Lássuk, sikerül-e nem elcseszni azt is.

Amikor Sancia lejutott a talajra, először csak erősen zihált, és masszíroznia kellett a megzúzódot oldalát.

Sikerült. Bejutottam. Megcsináltam.

Kikukkantott a rakomány közül a vízpart túoldalán álló épületre: a vízi őrségre, vagyis ezen városrész rendőrségének hivatalára.

Na jó. Majdnem megcsináltam.

Lehúzta a másik kesztyűjét, mindkettőt a zsebébe tömte, majd a lába alatti kőfelületre helyezte a kezét. Aztán becsukta a szemét, és csak hallgatta a követ.

Sancia számára ez nehéz fogásnak bizonyult: a talaj nagy területet ölelt fel, úgyhogy nehezen tudta egyszerre hallgatni az egészet. Ám így is hagyhatta, hogy a kövek beleömljenek az elméjébe, hogy érezze a rezgéseket és a remegést, ahogy az emberek...

Sétáltak. Megálltak. Futottak. Topogtak. Sancia mindegyiküket érezte, pont úgy, mint amikor ujjak futnak végig az ember hátán.

Kilenc ór van a közelben, gondolta. Testes, termetes férfiak. Kettő a helyén áll, hét őrjáratozik. A vízparti kerületben kétségtelenül ennél sokkal többen akadtak, de Sancia csak eddig látott el a kőben.

Megjegyezte a férfiak helyzetét, az irányukat, a sebességüket. A hozzá közelebb lévők esetében még a követ érő sarkukat is érezte – azt is tudta, merre néznek.

A feje oldalán húzódó heg kezdett fájdalmasan meleggé válni. Sancia felszisszent, és elvette a kezét – ám az örök emléke megmaradt. Vagyis ez olyan lesz, mintha a sötétben próbálna meg egy ismerős szobában eligazodni.

Mély levegőt vett, kisurrant az árnyak közül, és elindult, lábákat kerülgetve, taligák alá surranva, mindig éppen csak meg-megtorpanva, ahogy az örök cirkáltak. Megpróbálta menet közben nem a lábákat figyelni. A legtöbbször a távoli, Durazzo-tengeri ültetvények jelölései látszottak, és Sancia nagyon jól ismerte az afféle helyeket. Tudta, hogy ezeket a feldolgozatlan javakat – a kendert, a cukrot, a kátrányt, a kávé – korántsem megegyezésen alapuló munkával takarították be vagy állították elő.

Rohadékok, gondolta, ahogy átbújt a ládák között. *Egy rakás becstelenség, bebaszott rohadék...*

Az egyik ládánál megállt. A sötétben nem tudta elolvasni a feliratát, de nekinyomta fedetlen ujját egy falécnek, erősen fülelt, és meglátta, hogy...

Papír van benne. Rengeteg. Üres, érintetlen papír. Ami nagyon jól fog jönni.

Ideje kitervelni, hogyan lépjek le, gondolta Sancia.

Felhúzta a kesztyűjét, kioldott egy zsebet a combján, majd kihúzta a nála lévő utolsó szkriptelt tárgyat: egy kis fadobozkát. Ez a doboz többbe került neki, mint amit valaha is egy meló miatt elköltött, de enélkül ma este fabatkát sem érne az élete.

A dobozt a láda tetejére tette. *Így jó lesz*. Remélte, hogy így van. Sokkal-sokkal nehezebb lesz kijutni a vízparti kerületből, ha téved.

Benyúlt a zsebébe, és előhúzott valamit, ami egy vastag ólomgolyón átfutó, egyszerű, csomózott zsinórnak nézett ki. A golyóbis közepében kis csoportnyi tökéletes szigillum látszott – Sancia, míg a kezében tartotta, halk suttogást hallott felőle.

Lenézett az ólomgolyóra, majd a ládákon pihenő dobozra. *Nagyon remélem, hogy működni fog ez a bebaszott doboz*, gondolta, ahogy vizszatette a zsebébe az ólomgolyót. *Máskülönben itt rekedek, mint fazékban a hal.*

Sancia átugrott a vízi őrség irodáját körülvevő alacsony kerítésen, és a falhoz szaladt. Az épület sarkához osont, aztán kidugta a fejét. Senkit se látott. Ám észrevett egy nagy, vastag ajtókeretet. Nagyjából tíz-tizenkét centiméternyire állt ki a falból – a lánynak pedig annyi bőven elég.

Felugrott, és megragadta a keret tetejét, aztán felhúzódkodott, megállt, hogy újra kiegyensúlyozza magát, majd a keret tetejére tette a jobb lábát. Ezután felemelkedett az ajtókereten.

A jobbán és a balján két első emeleti ablak állt, régiek és vastagok, zsíros, megsárgult üveggel. Sancia elővette a törét, becsúszta az egyik ablak részébe, hátrapattintotta a kallantyúját, majd felhúzta az ablakot. Eltette a törét, felkapaszkodott, és bekukkantott.

Odabent számtalan sornyi polcot látott, amelyeket látszólag pergamendobozok töltöttek meg. Valószínűleg feljegyzések lehettek. A terület kihaltnak tűnt, ahogy arra ilyen késő este az ember számát is – most már hajnali egy felé közeledett az idő –, ám odalentről fény szűrődött fel. Talán gyertyaláng.

Odalent tárolják a széfeket, gondolta Sancia. *Amiket még most sem fognak őrizetlenül hagyni...*

Bemászott, és becsukta maga mögött az ablakot. Azután lekuporodott, és fűlelt.

Köhögést hallott, majd szipogást. Sancia a polcok között osonva elért a korláthoz az első emelet szélén, és lekukkantott a földszintre.

A vízi őrség egyik öre ült a bejárati ajtó melletti asztalnál, épp papírmunkát végzett, és egy gyertya égett előtte. Idősebb férfi volt, telt alkatú, félénk kisugárzású, kissé féloldalas bajusszal, gyűrött, kék egyenruhában.

Ám Sanciát igazán az érdekelte, amit a férfi mögött látott, ott ugyanis nagy vasszéfek sorakoztak, közel tucatnyi – és a lány tudta, hogy az egyik az, amiért ő jött.

Most viszont, gondolta, mit kezdjek a kis barátunkkal odalent?

Felsőhajtott, amikor rájött, mi az egyetlen lehetősége. Elővette a bambuszcsovét, és beletöltött egy siralomtövis-tüskét. *Újabb kilencven duvotot költök erre a melóra*, gondolta. Aztán felmérte a távolságot az őrig, aki épp cöcögött, és kikapart valamit az előtte fekvő lapon. Sancia a szájához emelte a csövet, gondosan célzott, levegőt vett az orrán át, majd...

Mielőtt még lőhetett volna, a vízi őrség irodájának ajtaja kivágódott, és belépdelt egy természetes, heges arcú tiszt, egyik kezében valami nedvessel, ami csöpögött is.

Sancia leengedte a fúvócsövet. *Ó, a picsába!*

A tiszt magas volt, széles és izmos, sötét bőre és szeme, sűrű, fekete szakállá pedig arra utalt, hogy tősgyökeres tevannei. A haját rövidre vágták, a külseje és tartása pedig azonnal katona benyomását keltette: úgy nézett ki, mint aki hozzászokott, hogy mások figyelnek a szavaira, és azok alapján rögtön cselekszenek is.

Az új érkező az asztalnál ülő tiszthez fordult, aki a láttán éppolyan meglepettnek tűnt, mint ahogy Sancia érezte magát.

– Dandolo százados! – mondta. – Azt hittem, ma este a mólóknál lesz!

Sanciának ismerősen csengett a név. Dandolónak hívták a négy fő kereskedőház egyikét, és a lány hallotta, hogy a vízpart új századosa elit kapcsolatokat ápol...

Á, gondolta, tehát ez az a sávós, aki elsődleges feladatának érzi a vízpart megreformálását. Visszahúzódott a polcok közé, habár nem annyira, hogy ne lásson.

– Valami baj van, uram? – kérdezte az asztalnál ülő tiszt.

– Valaki hangot hallott odakint, a rakománynál, és ezt találta. – Retentően hangosan beszélt, mintha a mondandójával mindig be akarta volna tölteni a helyiséget. Aztán feltartott valami nyüzöttat és nedveset, Sancia pedig azonnal ráismert a légvitorlás-szerkezete maradványaira.

Elfintorodott. *Francba!*

– Az egy... sárkányrepülő? – kérdezte a tiszt.

– Nem – felelte Dandolo. – Ez egy légvitorlás-szerelék; a kereskedőházak ilyen használnak kémkedésre. Szokatlanul szájalmas változat, de ezt a célt szolgálja.

– Nem riasztottak volna minket a falak, ha illetéktelen személy kel át a határon?

– Akkor nem, ha elég magasan jött be.

– Áh – bólintott a tiszt. – És úgy gondolja... – Hátranézett a válla felett a széfek sorára.

– A fiúk épp töviről hegyire átkutatják a rakományt – mondta Dandolo. – De ha az illető elég örült, hogy ezzel berepüljön ide, akkor talán ahhoz is az, hogy a széfeket vegye célba – szívta a fogát. – Tartsa nyitva a szemét, őrmester, de maradjon a helyén. Én körbenézek. Csak a biztonság kedvéért!

– Igenis, uram.

Sancia növekvő iszonyattal figyelte, ahogy Dandolo elindul a lépcsőn; a fa megnyikordult a súlya alatt.

A picsába! A picsába!

Átgondolta a lehetőségeit. Visszamehetne az ablakhoz, kinyithatná, kislisszolhatna, és megállhatna a lenti ajtókereten, amíg Dandolo el nem megy. Ez azonban kockázatos lenne, mivel a férfi megláthatná vagy meghallhatná.

Lelőhetné Dandolót a siralomtövis-tüskével. Attól valószínűleg legurulna a lépcsőn, amire felfigyelne a lenti őrmester, és riadót fújna. Sancia eltöprengett azon, vajon időben újratölthetné-e a csövét, hogy őt is lelője, és végül ez a terv sem tűnt kecsesgétőbbnek.

Aztán támadt egy harmadik ötlete.

Belenyúlt a zsebébe, és kivette az összecsomózott zsineget meg a szkriptelt ólomgolyót.

Figyelemelterelésnek szánta ezt az utolsó trükköt, hogy elillanhas-son. És persze most *tényleg* el kellett illannia a jelenlegi helyzetéből.

Eltette a csövet, megragadta a csomó mindkét végét, majd felnézett a közeledő századosra, aki még mindig az előtte húzódó lépcsőn járt.

Seggfej vagy, hogy így elcseszed nekem az egészet, gondolta Sancia.

Megmarkolta a csomó két végét, és egyetlen gyors mozdulattal eltépte.

Halványan értette, hogy működik a szkriptelőmechanizmus: az ólomgolyó belsejét csiszolópapírral vonták be, a zsineget pedig tűz-zsírrel kezelték, úgyhogy az fellobbant, amikor végighúzta a csiszoló-papíron. Csak egy kicsit, de az elég is volt.

Ugyanis a Sanciánál lévő szkriptelt golyóbis kapcsolatban állt egy *második* ólomgömbbel, amely jóval távolabb, a papírokkal teli ládák tetején pihent, egy dobozban. Mindkét labdát úgy módosították, hogy azt higgyék, ők valójában *ugyanazok*, így aztán ami az egyikkel történt, az lett a másikkal is. Ha az egyiket hideg vízbe merítik, a másik gyorsan lehül. Ha az egyik szétörik, akkor a másik is.

Ez azt jelentette, hogy amikor Sancia meghúzta a zsinórt, és fellob-bantotta benne a szikrát, a rakományban elrejtett másik golyóbis szín-tén tűzforróvá vált.

Csakhogy a másodikba *jóval több* tűzszírt tettek, a dobozát pedig csurig töltötték villanóporral.

Amint Sancia átszakította a gömbön a zsineget, halk robbanást hal-lott a rakományos ládák felől.

Dandolo riadtan megállt a lépcsőn.

– Ez meg mi a pokol volt?! – kérdezte.

– Százados? – kiáltott fel letről az őrmester. – *Százados!*

Elfordult Sanciától, és leszólt a lépcsőn.

– Őrmester, mi volt az?

– Nem tudom, százados, de... de... Valami füstöl!

Sancia az ablak felé fordult, és látta, hogy a szkriptelt szerkezet egészen jól működik: sűrű, fehér füst gomolygott a rakományos ládák közül, amelyet táncoló lángok is kísértek.

– Tűz van! – kiáltotta a százados. – A rohadt életbe! Gyerünk, Prizzo!

Sancia elégedetten figyelte, ahogy a két férfi kirohan az ajtón. Aztán leszaladt a széfekhez.

Reméljük, hogy égni fog még, gondolta futás közben. Máskülönben lehet, hogy feltöröm a széfet, és megszerzem a zsákmányt, de nem marad trükköm, amivel elszökhetek innen.

Sancia a széfek sorára nézett. Emlékezett Sark utasításaira: *A 23D jelzésű páncélszekrény az. Egy kis fadoboz. Mindennap változik a kombináció – Dandolo ravasz egy rohadék –, de neked ez nem jelenthet gondot. Igaz?*

Sancia tudta, hogy így van. Viszont most sokkal kevesebb ideje jut majd erre, mint korábban tervezte.

A 23D-hez ment, és levette a kesztyűjét. A polgári utasok ezekben a fajta páncélszekrényekben tárolták el a vízi őrségnél az értéktárgyaikat – egészen pontosan azok az utasok, akik egyik kereskedőházzal sem álltak kapcsolatban. Ha az ember társult az egyik kereskedőházzal, akkor feltételezhetően közvetlenül náluk tárolta az értékeit, mert ők terveztek és gyártottak minden szkriptelt szerkezetet, vagyis sokkal nagyobb biztonságot nyújtottak, mint egy sor számkombinációs zár.

Sancia egyik csupasz kezét a 23D-re tette. Aztán nekidöntötte a homlokát, a másik kezével megfogta a tárcsát, és lehunyta a szemét.

A széf életre lobbant az elméjében, és vasról, sötétségről, olajról mesélt neki, számos fogaskerekének zörgéséről és elképesztően bonyolult mechanizmusainak csörgéséről.

Sancia lassan forgatni kezdte a tárcsát, és azonnal érezte, az hová akar menni. Lelassította, majd...

Katt. Az egyik pecek a helyére ugrott.

Sancia vett egy nagy levegőt, és elkezdte az ellenkező irányba forgatni a tárcsát, érezte az ajtó belsejében kattogó mechanizmusokat.

A raktelep felől újabb robbanás hallatszott.

Sancia kinyitotta a szemét. *Azt szinte biztosan nem én okoztam...*

Visszanézett az iroda nyugati oldalán lévő ablak felé, és látta, hogy a zsíros üveglapok mohó tűzfényben táncolnak. Valami odakint biztos lángra kapott, valami *sokkal* gyúlékonyabb, mint a papíros láda, amit fel akart gyújtani.

Sancia ordítózást és kiabálást hallott a telepen. *Ó, a pokolba!* – gondolta. *Sietnem kell, mielőtt leég ez az átkozott hely!*

Ismét lehunyta a szemét, és tovább forgatta a tárcsát. Érezte, hogy helyre kattan, érezte a tökéletes kis rés közeledését... És a fején forrón izzani kezdett a heg, mintha tűt szúrtak volna az agyába. *Ez túl sok. Túl-erőltetem magam, a fenébe is...*

Katt.

Sancia a fogát szívtá. *Kettő megvan...*

Még több kiáltás kintről. Újabb halk robbanás.

Sancia összpontosított. Hallgatta a széfet, hagyta, hogy az eláraszsa; érezte a benne rejlő mechanizmus várakozását; hogy visszafojtott lélegzettel várja azt a végső fordulatot...

Katt.

A lány kinyitotta a szemét, és elfordította a széf kilincset. Az puffanva kinyílt. Sancia kitérte az ajtót.

A páncélszekrényt számos tárggyal töltötték meg: levelekkel, tekerccsekkel, borítékokkal meg hasonlókkal. Ám a hátsó részében volt, amiért jött: egy nagyjából húsz centiméter hosszú, tíz centiméter széles fadoboz. Egy egyszerű, jellegtelen doboz, amely szinte minden téren jelentéktelennek tűnt – mégis többet ért, mint az összes drágaság, amit Sancia egész életében lopott.

Benyúlt, és csupasz kézzel megfogta. Aztán ledermedt.

Az esti izgalmak annyira próbára tették a képességeit, hogy érezte, van valami furcsa a dobozban, azt azonban nem tudta megállapítani

azonnal, hogy mi – az elméjében fenyőfa falakon belüli falak homályos képét látta, de nem sokkal többet. Mintha zivatar idején, a sötétben akart volna megnézni egy festményt.

Azt viszont tudta, hogy ez nem fontos – csak meg kellett szereznie, nem pedig kérdezősködni a tartalmával kapcsolatban.

Eltette a mellkasánál lévő egyik erszénybe. Aztán becsukta a széfet, bezárta, és az ajtóhoz szaladt.

Amikor kilépett a vízi őrség irodájából, látta, hogy a kis tűz már vadul tombol. Mintha az egész raktelepet felgyújtotta volna. Tisztek szaladgáltak a tűzvész körül, próbálták kordában tartani – vagyis elvileg bármelyik kijáraton ki tud slisszolni.

Sarkon fordult, és futásnak eredt. *Ha megtudják, hogy ezt én tettem,* gondolta, *akkor biztosan meghárfáznak.*

Eljutott a vízpart keleti kijáratához. Lelassított, elbújt egy halom láda mögé, és megállapította, hogy igaza volt: minden tiszt a tűzvésszel foglalkozott, vagyis a kaput senki sem őrizte. Sajgó fejjel, szapora szívvel kiszaladt rajta; iszonyatosan fáj a hege.

Ám miután átkelt az úton, egy pillanatra visszanézett a tűzre. A vízpart teljes nyugati ötödében vadul tomboltak a lángok, és hihetetlenül sűrű, fekete füst nyúlt fel és kanyarodott a hold köré.

Sancia sarkon fordult, és elszaladt.